

både Det Konservative Folkeparti og Venstre til de mange notater, vi rent faktisk har fået i Miljø- og Planlægningsudvalget om indeksproblematikken – kan vi jo kun sige, at siden 1987 har alle siddende miljøministre og Miljøministeriet arbejdet på at finde frem til at få lavet et miljøindeks, og det er desværre ikke lykkedes. Men vi arbejder videre, vi kæmper fortsat for det, for det er en vigtig sag.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg glemte at takke fru Elsebeth Gerner Nielsen for tilsagnet om et belastningsindeks. Det er jeg meget glad for. Jeg bemærkede mig også eftersætningen om, at der ikke var set noget, der var i orden endnu. Jeg synes, vi skulle gå i gang, lave det så godt vi kan og så forbedre det løbende. Så var vi dog på rette vej. Sådan har vi måttet gøre med megen lovgivning.

Jeg fik ikke et ordentlig svar på, om det virker, og jeg synes, at de partier, der har meldt ud, skylder os et svar på, hvordan man kan forvente at vi får revurderingen igennem hurtigt, for det er et vigtigt mål for Det Konservative Folkeparti. Hvis man regner med de priser, der er opgivet i bemærkningerne, vil det måske tage 10 år, inden vi kommer igennem. Det er utilfredsstillende for Det Konservative Folkeparti.

Vi skal have det hurtigere. Derfor har vi fremsat vores forslag om en 3-måneders-frist, og dér vil jeg gerne høre, hvordan man kan få det regnstykke til at gå op med de få midler, der er afsat. Vil partierne bag være med til at afsætte flere penge? Det er vigtigt at vide.

Derudover er det vigtigt at vide, hvordan man kan finde én ekspert – og kun én ekspert – der skal kigge det efter. Jeg kan ikke pege på den ekspert, der kan rumme det. Jeg synes, der ville være mere sikkerhed, hvis der måske var et hold eksperter, der kiggede på hver sag, også for at vi ikke skal komme ud i den situation, som er beskrevet i bemærkningerne, at ved sygdom og forfald starter det forfra. Så vil man straks komme ud for, at den kemiske industri selvfølgelig har bestukket de kære videnskabsmænd til at blive syge på stribe, sådan at proceduren er langvarig. Undgå da den slags mytedannelser.

Så vil jeg sige, at for os i Det konservative Folkeparti er borgernes retssikkerhed væsentlig, og det er væsentligt, at de har ordentligt vand og ordentlig luft, og at de har nogle ordentlige åer – dér finder vi jo også pesticidrester – men det

skal gøres efter ordentlige og hæderlige principper. Vi kan ikke forbyde det hele. Vi skal finde det farligste og forbyde det, og vi skal altså sætte den proces i gang, så vi ikke forarmer samfundet ved at gå efter de forkerte.

Hvis argumenterne er så gode, kan de altså også godt holde til at blive set af eksperter. Jeg har stor tillid til dem. Jeg tror, vi skal prøve den vej frem for at hujе noget igennem, som kører på følelser.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Det er til hr. Hans Christian Schmidt: Folkene i Miljøstyrelsen må jo rette sig vældig op efter den store ros, der blev givet angående deres dygtighed, for det kræver faktisk, at de er dygtigere end alle andre eksperter i hele verden, så det er da noget af en cadeau.

Jeg tror ikke, der er nogen herinde, der ikke ville være interesseret i få et indeks, hvis det kunne lade sig gøre. Men det er jo stadig væk det, der er problemet.

Så er det til hr. Niels Langkilde: Når der bliver drøftet miljø og hr. Niels Langkilde deltager, er det nærmest en juridisk afhandling hver gang. Vi må nok på et eller andet tidspunkt finde ud af, at det her er en politisk debat, og at man har nogle politiske mål, så det ikke bliver hængt op på jura. Hvis man siger, at et stof har skadelige virkninger på miljøet, skal der altså tages en politisk beslutning om, at så vil vi have det forbudt.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Der var en helt bestemt bemærkning i Hr. Aage Brusgaards ordførertale, der fik mig herop: Vi i dette lille land skal ikke gå alene.

Det fik mig til at tænke på en selvoplevet tildragelse: Da jeg for mange, mange år siden var på landbrugsskole, havde vi en debat om DDT, og det var faktisk kun Sverige, der havde forbudt det. I Danmark indtog man den pragmatisk holdning til problemet, at man sagde: Når lagrene er brugt op, så forbyder vi det. Og det var sådan, at alle eksperter havde travlt med at sige, at Sverige overreagerede, og at den holdning, Danmark indtog, selvfølgelig var langt mere rimelig. Det varede jo så ikke så mange år, før man godt kunne se, at det jo nok ikke var sådan helt rimeligt, at man indtog den holdning, at vi bare skulle se tiden an.